

tamadres.com

tamadres.com

211 | MONA | KİŞİSEL GELİŞİM | 41

Aşırı Tuhaf

EFTALYA KÖSEOĞLU

📷/eftalyak

📧/eftalyak

#asirituhaf

tamadres.com

Aşırı Tuhaf

© 2019, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayına Hazırlayan: Nimet Olcar

Kapak Tasarımı: Neslihan Bilge

Sayfa Tasarımı: Alfa Tasarım

ISBN 978-605-06919-4-8

1. Baskı: Kasım 2020

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

EFTALYA KÖSEOĞLU

Aşırı Tuhaf

**mo
na** KİŞİSEL
GELİŞİM

"Her düşünür, söylediğinden fazlasını bilir..."

—Heidegger

Jeder denker weiß mehr, als ersagt

Artık sebebini bildiğime göre rahatlıkla sana bundan bahsedebilirim.

Tuhaf biriyim ben...

Aşırı tuhaf biri...

Ve bugüne kadar kimseye tam olarak itiraf etmesem de hayatım boyunca verdiğim en büyük uğraş, en gizli hedef hep “normal” olmaya çalışmak oldu.

Normal; hani şu varlığı ile göze batmayan, garip bakışlara maruz kalmayan, kısaca herkes tarafından makul bulunan birisi.

Ne kadar uğraşsam da bu isteğim yerine gelmedi. Genel olarak pek beceremedim.

Oysa dedim ya geçmişte çok istedim böyle algılanmayı, bir şekilde normal bulunmayı...

Bu durumun ne zaman baş gösterdiğini anlamak için biraz cesaret gösterip geriye doğru baktığımda çocukken de tuhaf birisi olduğumu hatırlamaya başladım. Ama çocukluk bir şekilde kutsanmak olduğundan, sanırım o zamanlar o kadar da dert etmiyordum ya da o kadar gözüme sokulmuyordu.

Ama kimse büyüdükçe aynı aldırılmazlıkla hayatına devam edemiyor çünkü yetişkinlerin dünyasında işler başka türlü yürüyor.

Bilirsin işte, insanlar tanımlayamadıkları her şeyden ürkerler ve eğer sen de bilinen kategorilere uymuyorsan herkes tarafından tuhaf bulunmaya başlarsın.

Tuhaf bulundukça da sanki görünmeyen bir kalemler

işaretlenirsin.

Hatta o görünmez kalemin her işareti ile bir karalamaya döner en sonunda kendini sen bile tanıyamaz hale gelirsin.

Bu işaretlemeleri yapan insanların yöntemleri değişse de hissettirdikleri şeyler hiç değişmez.

Kimi zaman öbek öbek insan grupları kurup senden bahsederler.

Senden ve onlara tuhaf gelen yanlarından.

Böyle yaparak seni henüz hiç tanımayan insanların bile sana dair izlenimlerini mahvederler.

Bu sorunu hissedip sana neden böyle davrandıklarını, bu insanların sende neyi bu kadar tuhaf bulduklarını bulamamak kadar insanda buhran yaratan çok az şey vardır.

Ben hep o buhranı hissederek geçirdim, hayatımın uzun zamanlarını.

İnsanların beni tuhaf bulduklarını hep hissettim ama sebebini bir türlü anlayamadım.

Çocukluktan çıkıp büyürken üç aşağı beş yukarı bunlar oldu ve galiba o bahsettiğim tuhaflığım da benimle birlikte büyüyüp serpildiğinden kolayına saklanamaz bir hale geldi ki büyüdükçe daha çok duymaya başladım.

Bir şey bu kadar gözle görülür olduğunda kaçınılmaz olarak senin de gözüne sokuyorlar.

Ve ben büyüdükçe daha çok aldırmaya başladım.

Ama sebebini bulamadığın şeyin farkındalığı işleri kolaylaştırmaya yetmez.

Sebebini bulamadığın şeyin yalnızca sonuçlarına katlanırın, o yüzden daima ne yaşarsan yaşa "sebebi" bulmaya odaklanmalısın.

Çünkü bir şeyi düzeltmek için ihtiyacın olan şey sebeptir yani maruz kaldığın davranışa neyin yol açtığı.

Budur aslında esas ihtiyacın tek olan şey:

Sebep.

Ama işte ben bir türlü sebebi anlayamıyordum.

Sebebi anlayamayınca doğal olarak sonuçlarla çok oyalanıyorsun. İşin en berbat tarafı ise sonuçların hep değişmesi, hep çeşitlilik göstermesi.

Bazen anlamsızca dışlanarak, bazen ardından konuşarak, bazen seninle çalışmayarak, bazen durup dururken seni sevmeyerek, bazen gerçekten komik olan bir şakana bile gülmeyerek sana bu sonuçların insanlar tarafından yaşatılması.

Art arda sıralayınca ne kadar gündelik, ne kadar sıradan değil mi bu davranışlar. Çünkü yaşarken, herkes hepimiz birbirine bunları yapar.

Görünmez bir elle üzeriz biz birbirimizi.

Oldukça yakışsız olmasına karşın, bir o kadar serbest bir hırsızlık çeşidi olarak; çalarız birbirimizin iyi hissetme ve kabul görme hakkını.

Artık kendimi yeterince büyümüş hissediyorum ve biliyorum ki bir tek bana olmadı bunlar.

Hepimizin başına geldi böyle şeyler hatta kimilerimiz böyle şeyler yaşadığı için karar verip ona bunları yapanlardan böyle davrananlardan daha beter hale geldi.

Bu insanı zalimliğe, zalimlikle karşılık verdi.

Onu üzenlerin aynısı oldu.

Kimileri ise böyle davranışlara çok maruz kaldığı için parıltısını unuttu. İnanır oldu tüm bu tepkilere ve sevilmeyecek birisi olduğunu düşündü.

Küstü önce diğerlerine sonra da kaçınılmaz olarak kendine.

Vazgeçti her şeyden hatta herkesten... Pes etti...

Sen hangi gruptasın bilmiyorum ama hangi gruptaysan

bana göre haklısın..

Seçtiğin yöntem zalimce davranmak olsa bile yine de haklısın.

Sen de kalbini kıran şeylerle savaşıyorsun.

Çünkü insan kendine yakışmayan yöntemlerle bile olsa da kendini korumak istiyor “diğerlerinden”.

Ve hepimiz için anlamak zaman alıyor kimsenin kendi doğasıyla savaşmayacağını, savaşsa bile kazanamayacağını anlamak çok uzun bir zaman alıyor.

Senin kim olduğuna, aldığın tepkilere göre karar vermek yerine kendi yaradılışsal doğana sahip çıkmak, yaşamak denilen bu bilmeceyi çözmeye buradan başlamak uzun zaman alıyor...

Hatta bu yanılsa tüm yaratılmışlar içinde yalnızca insan düşünüyor.

Sen hiç postunda ki beneklerle kavga eden bir leopara rastladın mı?

Ya da hortumunu sorgulayan, ondan kurtulmaya çalışan bir file denk geldin mi?

Gelemezsin. Çünkü kendi yaradılışını kabul etmiş hiçbir canlı kendi doğasıyla savaşmaz.

Kendini bilincin akıl almaz potansiyeline bırakan her insan ilahi olarak bunu bilir; var olmayı yani doğmayı becermiş olan her canlı yukarıdan aşağıya indirilirken tamamen kendine has bir yazılımla ve varoluşsal bir mükemmellekle bir amaçla bir farklılıkla yaratılmıştır.

Çünkü bizim tam aksimize Tanrı çeşitleri çok sever.

O yüzden dünya tam olarak böyle bir yerdir.

Her şey çeşit çeşittir ve farklı olan korktuğun kadar kötü değildir. Sadece henüz bilmediğindir. Anlaman için senin dikkatini bekleyendir.